

РЕШЕНИЕ

№ 1206

гр. Варна, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. И.
мл. с. Ивелина Чавдарова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20223100501297 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба № 260679/14.05.2021г. на Д. А. Г. ЕГН *****, М. Н. Т. ЕГН ***** и А. Н. Т. ЕГН *****, чрез процесуален представител против Решение № 260032 от 02.04.2021г./поправено с Решение № 260082/05.11.2021г. и с Решение № 260010 от 01.04.2022г./, постановено по гр.д. № 563/2019г. на РС-гр.Девня, с което е **ОТХВЪРЛЕН** предявения от въззивниците против П. П. Д. ЕГН ***** иск с правно основание чл. 124 от ГПК вр.чл. 79 ал.1 от ЗС за установяване право на собственост въз основа на придобивно давностно владение през периода от 31.08.2000 г. до 12.04.2016 г. и до дата на подаване на исковата молба в съда – 15.04.2019г. върху 1/12 ид.ч. от недвижим имот – нива с площ 10.000 дка, трета категория, съставляваща имот № *** по плана за земеразделяне, идентификатор ***, находяща се в землище на с. М., ***.

В жалбата са изложени аргументи за неправилност на решението в поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Твърди се, че в хода на процеса ищците са доказали твърденията си за осъществявано от тях владение върху процесния имот в предвидения от закона срок. Излагат се аргументи, че първоинстанционния съд не е обсъдил събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и взаимовръзка, а от същите безспорно се установява обективната невъзможност на ищците да предприемат действия по отблъскване на владението на ответника, поради това, че същия е бил с неизвестен адрес, както за тях, така и за останалите наследници. Доказателство за това е и факта, че и в настоящото производство същия не е открит и се представлява от назначен от съда особен представител. Претендира отмяна на решението и постановяване на друго, с което иска да бъде уважен, като основателен и доказан.

В съдебно заседание въззивците, чрез процесуалния си представител, поддържат депозираната жалба, молят същата да бъде уважена. Представят писмени бележки.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от адв.Х. Ф., в качеството ѝ на особен представител на въззиваемия – П. П. Д., в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за правилно и законосъобразно. Моли за потвърждаване на решението.

В съдебно заседание въззиваемия чрез назначения му особен представител поддържа депозирания отговор на жалбата, претендира отхвърлянето ѝ и потвърждаване на обжалваното решение, като правилно и законосъобразно.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от Д. А. Г. и Д. А. А., починала в хода на процеса на 19.03.2020г. и заместена от наследниците си по закон М. Н. Т. и А. Н. Т. срещу П. П. Д. **иск с правно основание чл.124 от ГПК за признаване за установено** в отношенията между страните, че ищите са собственици на 1/12 ид.ч. от недвижим имот – нива с площ 10.000 дка, трета категория, съставляваща имот № *** по плана за земеразделяне, идентификатор ***, находяща се в землище на с. М., ***, по силата на изтекла в тяхна полза придобивна давност за периода 31.08.2000 г. до 12.04.2016 г.

В исковата молбата ищите излагат, че са наследници по закон – низходящи на В. С. А., ЕГН *****, б.ж. на с. М., общ. ***, п. 12.04.2016 г. Тя от своя страна е наследник по закон – дъщеря на М. С. Д.а, п.26.12.1962 г. С НА №102, том VIII, дело №1559/1999 г. от 28.05.1999 г. по опис на нотариус А. Н., вписан в СВ при РС Девня с вх.№832 от 02.06.1999 г. въз основа на Решение №320 от 19.02.1998 г. на ПК гр. *** по чл.17, ал.1 ЗСПЗЗ, наследниците на М. Д.а – В. С. А., Я.А.К., Д. А.Д., С.А.И., Ж.А.С., С.Т. Д., П. П. Д. и П. П. Д., са признати за собственици на нива с площ 10.000 дка, трета категория, съставляваща имот №*** по плана за земеразделяне, находяща се в ***, при граници: имот №*** на П.А.Р., каз.№***-полски път, имот №*** на Е.В. П.а, имот №*** на Н.В.В. и имот №*** на К.А.К..

С договор за покупко-продажба на недвижим имот, сключен с НА №11, том III, рег. №2191, дело №519/2000 г. по опис на нотариус А. Н., вписан в СВ при РС Девня под №11, том III, дело №519/2000 г., вх.рег.№1522 от 31.08.2000 г., наследниците на М. Д.а – Я.К., Д. Д., С. И., Ж. С., С. Д. и П. Д., продали на В. А. общо притежаваните от тях 7/12 идеални части от процесния имот. Излагат , че след продажбата и по силата на наследствено правоприемство на своята майка се легитимират като собственици на 11/12 ид. части от процесния имот. Останалата 1/12 идеална част от недвижимия имот представлява наследствения дял на отв. П. Д., внук на починалия на 09.09.1970 г. Т. Д. - син на общата наследодателка М. Д.а. Излагат, че след смъртта ѝ Т. Д. получил 1/3 идеална част от процесния недвижим имот, като след неговата смърт тази част е наследена от неговия син С. Д., който получил 1/6 идеална част и от синовете на починалия през 1997 г. П. Д.: 1/12 идеална част за П. Д. и 1/12 идеална част за П. Д.. Твърдят, че от датата на откриване на наследството до настоящия момент отв. П. Д. не е проявил никакъв интерес към наследствения имот. Твърдят още, че след придобиването на 7/12 идеални части от имота по силата на договора за покупко-продажба от 31.08.2000г., В. А. установила явно, непрекъснато и несмущавано владение върху имота,вкл. и частта на ответника, което е продължило необезпокоявано до нейната смърт на 12.04.2016 г.След смъртта ѝ владението е продължило да бъде осъществявано по този начин от първоначалните ищци, а в последствие и от настоящите такива. Ищите твърдят, че са придобили правото на собственост върху дела на отв. П. Д., представляващ 1/12 идеална част от имота, въз основа на изтекла в тяхна полза десетгодишна придобивна давност, като към своето владение присъединяват давностното владение на своята наследодателка В. А., осъществявано през периода 31.08.2000 г. – 12.04.2016 г.

В срока по чл.131 от ГПК ответника,чрез назначения му особен представител е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва иска като неоснователен. Оспорва

твърденията на ишците, че са своили имота, доколкото за да се приеме, че е налице владелческо отношение спрямо цялата вещ, владеещият я съсобственик трябва да установи промяна на намерението си да упражнява фактическа власт вместо друго, само за себе си. Твърди, че ишците не са извършили никакви действия, различни от ползването на имота, с които да са демонстрирали промяна в намерението си. Заявява, че процесният поземлен имот не е изгубил наследствения си характер, тъй като субективното отношение на ишците, че владеят изключително за себе си наследствения дял на ответника, не е достигнало до него, декларирането на имота като собствен и плащането на данък е станало по скрит начин, а обикновеното ползване на имота дори продължително време не е достатъчно, за да ги направи собственици щом това не е станало по изискуемия се от закона начин. Моли съда, да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание страните, чрез процесуалните си представители поддържат тезите си.

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, достигна до следните изводи от фактическа и правна страна:

По делото не се спори, а и е установено от представените писмени доказателства, че:

М. С. Д.а е починала на 26.12.1962г. и след своята смърт е оставила за законни наследници следните лица: 1.В. С. А. –дъщеря, починала на 12.04.2016г. и оставила за наследници –Д. А. Г. и Д. А. Г.-починала на 19.03.200г. и наследена от М. Т. и А. Т.; 2. С. И. М. – син, починал на 02.05.1976г. и наследен от Я.К.,Д. Д., С. И. и Ж. С.;3.Т. С. Д. –син, починал на 09.09.1970г. и наследен от С. Т. Д. и П. Т. Д. –починал през 2003г. и наследен от П. П. Д. и П. П. Д./ответника /- удостоверения за наследници №1101/641/1 от 10.06.2020 г., изд. от Община ***, №19 от 15.06.2017 г., изд. кметство с. М., общ. ***, и №РД-02-013 от 25.07.2017 г., изд. от кметство с. М., общ. ***, удостоверения за наследници № 010/23.03.2020г., изд. кметство с. М., общ. ***.

Видно от нотариален акт №102, том VIII, дело №1559/1999 г. от 28.05.1999 г. по опис на нотариус А. Н., вписан в СВ при РС Девня с вх.№832 от 02.06.1999 г. въз основа на Решение №320 от 19.02.1998 г. на ПК гр. *** по чл.17, ал.1 ЗСПЗЗ, наследниците на М. Д.а – В. С. А., Я.А.К., Д. А.Д., С.А.И., Ж.А.С., С.Т. Д., П. П. Д. и ответника П. П. Д., са признати за собственици на нива с площ 10.000 дка, трета категория, съставляваща имот №*** по плана за земеразделяне, находяща се в с. М., ***, при граници: имот №*** на П.А.Р., каз. №***-полски път, имот №*** на Е.В. Паа, имот №*** на Н.В.В. и имот №*** на К.А.К..

На 31.08.2000г. наследниците на М. Д.а – Я.К., Д. Д., С. И., Ж. С., С. Д. и П. Д., продали на В. А. общо притежаваните от тях 7/12 идеални части от процесния имот, като

сделката е обективирана в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, №11, том III, рег.№2191, дело №519/2000 г. по опис на нотариус А. Н., вписан в СВ при РС Девня под №11, том III, дело №519/2000 г., вх.рег.№1522 от 31.08.2000 г.

След изповядване на цитираната по-горе сделка В. А. е станала собственик на база наследствено правоприемство и покупно-продажба на 11/12 ид.части от процесния имот, а останалата 1/12 ид.част е останала собственост на П. П. Д..

В конкретната хипотеза не са налице законови пречки за придобиване на собствеността съгласно индивидуалните характеристики на процесния имот /нива/. Горното налага необходимостта от положителен извод досежно осъществяваната от В. А., а след нейната смърт и от ищите трайна, явна и необезпокоявана фактическа власт по отношение на процесния имот с намерение за своене в изискуемият за това период от време – 10 години, съгласно чл.79 от ЗС. Това е така, защото с оглед придобивното основание, за ищите е изключена възможността те да са добросъвестни /да не са знаели за пороците на юридическото основание/, т.е. не е наличен втория елемент на добросъвестността на едно владение, а именно субективния.

Спорно между страните е придобили ли са ищите собствеността на целия имот /остатъка над 1/12 ид.част/ по силата на оригинален способ – изтекла в тяхна полза придобивна давност, считано от периода 31.08.2000 г. – 12.04.2016г. до подаване на исковата молба в съда – 15.04.2019г., присъединявайки владението на своята наследодателка В. А. към своето такова. Доколко между страните не е налице спор относно държането от ищите на целия имот, то спорно е дали същите са го своили, касателко частта на ответника.

Възраженията на въззивниците в тази връзка, съда счита за неоснователни по следните аргументи:

Видно от събраните по делото доказателства първия момент, от който ищите чрез своя наследодател В. А. са могли да своят идеалните части на останалите наследници на общия за страните наследодател М. Д.а е нейната смърт – 26.12.1962г. От този момент имота е станал съсобствен при дялове по 1/3 ид.част между дъщеря й и двамата й сина. С издаването на нотариален акт №102, том VIII, дело №1559/1999 г. от 28.05.1999 г. по опис на нотариус А. Н., вписан в СВ при РС Девня с вх.№832 от 02.06.1999 г. въз основа на Решение №320 от 19.02.1998 г. на ПК гр. *** по чл.17, ал.1 ЗСПЗЗ, собствеността е призната, по отношение на наследниците на М. Д.а, включително и на ответника. Следва да се има предвид, че съгласно посоченото в цитирания нотариален акт, ответника П. Д. е един от заявителите/молителите за издаване на титула за собственост, т.е. правата му са заявени и признати от останалите сънаследници.

Както вече беше посочено, ищите твърдят изтекла в тяхна полза придобивна давност считано от 31.08.2000г.

За доказване на твърденията им, по делото са събрани единствено гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Н.Д. Т. –бивш съпруг на Д. А. /разведен с бивщата си съпруга от 2004г./, чиито показания съда цени като обективни доколкото се базират на лични впечатления. От същите се установя, че процесната нива от 10 декара е подарена на В. от майка й М. като зестра, а това което имало от страна на бащата на В. и мъж на М. – А.

е било да остане за синовете им – Т. и А.. От тогава В. я е стопанисвала , а след това двете и дъщери – Д. и Д., като я дават под аренда в същото село и получават рента. Техния роднина –П. свидетеля е виждал за последно през 1995- 1996г. , като към 2000 г. вече бил в неизвестност. Търсили са го и във Варна и в Добрич, но не са могли да го открият, единия брат е продал имота си, а този не са могли да го открият. Загубили са контакт с него след смъртта на баща му. Не са се виждали и с брат му.

Според задължителните указания в ТР № 1/06.08.2012г. на ВКС по тълкувателно дело № 1/2012г. на ОСГК на ВКС, независимо от какъв юридически факт произтича съсобствеността, е възможно този от съсобствениците, който упражнява фактическа власт върху чуждите идеални части, да превърне с едностранни действия държанието им във владение.

В конкретиката на правния спор, в хода на производството по делото, ищците, чиято е доказателствената тежест , не са доказали по безспорен начин т.нар преобръщане на владението /*interversio possessionis*/, при което от съсобственици на идеална част са се превърнали в съсобственици владетци за периода от 2000г. до подаване на исковата молба в съда – 15.04.2019г. За да е основателен иска, не е достатъчно да бъде налице упражняване на фактическа власт от ищците върху спорния имот, както и твърдата им убеденост, че са негови собственици. Единствените събрани по делото доказателства за това са гладните, а от тях не може да се обоснове положителен извод, че същите са извършили действия, с които са престанали да държат идеалните части от вещта/имота за другия съсобственик - ответника и са започнали да ги държат за себе си с намерение да ги своят от 2000г. Настоящия състав е запознат и споделя практиката на ВКС , обективизирана в Решение № 214/28.10.2015г. по гр.дело № 1919/2015г., първо г.о., Решение № 31/11.03.2019г. по гр.дело № 2914/2018г., първо г.о./ относно съС.ието на обективна невъзможност на владеещият собственик да манифестира промяната в намерението, когато невладеещия съсобственик е с неизвестно местожителство, напуснал е страната преди години и не се е завръщал и не е проявявал никакъв интерес към собствения си имот. Както е прието обаче в Решение № 17/01.03.2017г. по гр.дело № 2923/2016г. на ВКС , второ г.о. , което състава споделя –,, СъС.ието на обективна невъзможност е изключение и поради това не може да бъде прилагано разширително. То се отнася за случаи, при които съсобствениците или изобщо не се познават, или между тях не съществуват никакви отношения поради трайна отдалеченост във времето и разС.ието. Ето защо, когато съсобствениците се познават, но живеят в различни населени места в страната, то непосещаването на населеното място, където е имота, непроявяването на интерес към него и неизвършването на действия, с които пряко се упражнява правото на собственост, още повече когато имотът е земеделски, не обуславят обективна пречка /невъзможност/ за демонстриране на намерението за своене от страна на владеещия съсобственик, който желае да се ползва от придобивната давност.“

Преценката за манифестиране на намерението за своене по отношение на другите съсобственици, следва да се извърши с оглед на конкретни действия, в които то се изразило, като преценката за фактическото им установяване се прави за всеки отделен случай./ така в Решение № 8/23.01.2012г. по гр.дело № 138/2011г. на ВКС , първо гр.о./

В случая липсват данни, че страните по делото не са се познавали. Ирелевантно е за правния спор, кога свидетеля последно е видял ответника, т.к. това по никакъв начин не дава сведение за това , кога ищците последно са комуникирали с него, още повече , че в хода на производството не е изяснено какви отношения поддържа свидетеля с ищците, от там колко достоверни са сведенията му , доколкото с Д. А. са разведени от 2004г. , а същия живее в друго населено място. Безспорно установеното с писмени доказателства по делото, е че към 2000 г. ищците са били с ясното съзнание, че 1/12 ид. част от наследствения имот е съсобствен на ответника. Единствено от свидетелските показания не може да се установи

осъществяване на самостоятелно давностно владение, достигнало до знанието на другия съсобственик и продължило повече от десет години, както и наличие на обективна пречка да бъде извършено демонстриране на своене, независимо от различното местоживее на сънаследника. Следва да се посочи, че твърденията на свидетеля за търсене на ответника в гр.Добрич и гр.Варна от В., а в следствие и от настоящите ищци, както и, че те са отдавали неговата ид.част под аренда не могат да се поставят в основата на извод за изтекла в тяхна полза придобивна давност. От една страна по делото няма представени договори за отдаване на процесния имот под аренда или за получаване на арендни вноски. От друга – отдаването под аренда е действие на управление, за което теорията и съдебната практика са безпротиворечиви. Показанията на свидетеля относно невъзможността на ищите да осъществят връзка с ответника са разколебани и доколкото от една страна той твърди, че ищите не са се виждали и с брат му- П. Д., от друга видно от писмените доказателства, последния през 2000 г. е продал на ищите своята наследствена част. Аргумента на въззивниците, че е налице обективна невъзможност, доколкото в удостоверението за наследници послужило за издаване на нотариалния акт от 1999 г. не е посочен ЕГН на ответника е несъстоятелно, доколкото същия е посочен в акта, а П. Д. е един от заявителите за издаването му. Настоящия съдебен състав не приема, че в случая се касае за обективна невъзможност, само поради факта, че ответника в настоящото производство не е намерен на посочените адреси и е представляван от назначен от съда особен представител. Същото безспорно е индиция, че ответника не се намира на пос.ния си и настоящ адрес, но безспорно по делото е и, че той има такъв, и не е в безизвестност. Твърдения и доказателства, че е напуснал страната не са наведени. В заключение невъзможността на ищите да демонстрират владението си по отношение на ответника в хода на производството не е подкрепена с убедителни доказателства.

Не на последно по важност място, ищите по делото не са представили убедителни доказателства и, че в периода от установяване на фактическата власт през 2000г., чрез своя наследодател В. А., спорната идеална част е владяна спокойно, явно, необезпокоявано и непрекъснато от тях по начин, че всяко лице да може да го възприеме.

Дори и да се приеме, че в този период от време наследодателката на ищите и те, са ползвали имота, същите не са осъществявали фактическа власт с намерение за своене, т.е. те са осъществявали т.нар.ч. „търпими действия“, които не са владение и с които не може да придобият имота, независимо от срока на държането /Решение № 483 от 11.12.2012год. на ВКС по гр.д. №493/2012год. на ВКС, първо г.о./.

По изложените мотиви, ищите не са доказали по несъмнен и безспорен начин твърдяното от тях явно, необезпокоявано и непрекъснато владение, в неговия субективен елемент, за разликата над 11/12 идеална част от процесния имот, а именно за 1/12 ид.част касателно дела на ответника, за период от 10 г./ считано от 2000г. до подаване на исковата молба в съда -15.04.2019г./, за да е налице презумцията на чл.69 от ЗС и същите да са го придобили по давност.

Въззивната жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна, а обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

По делото няма направени искания и присъдени разноски.

Водим от гореизложеното, Окръжен съд гр.Варна,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260032 от 02.04.2021г./поправено с Решение № 260082/05.11.2021г. и с Решение № 260010 от 01.04.2022г./, постановено по гр.д. № 563/2019г. на РС-гр.Девня, с което е **ОТХВЪРЛЕН** предявения от Д. А. Г. ЕГН *****,

М. Н. Т. ЕГН ***** и А. Н. Т. ЕГН ***** против П. П. Д. ЕГН ***** **иск с правно основание чл. 124 от ГПК вр.чл. 79 ал.1 от ЗС** за установяване право на собственост въз основа на придобивно давностно владение през периода от 31.08.2000г. до подаване на исковата молба в съда – 15.04.2019г. върху 1/12 ид.ч. от недвижим имот – нива с площ 10.000 дка, трета категория, съставляваща имот № *** по плана за земеразделяне, идентификатор ***, належаща се в землище на с. М., ***.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____